

[Foged.]

har ment, at det var kriteriet for at komme ind under bestemmelserne vedrørende investeringsfonds, at det var et område, hvor der kunne foretages afskrivning. Derfor ville jeg gerne, netop fordi spørgsmålet er fremdraget som et aktuelt eksempel vedrørende investeringsfondsområdet, om finansministeren ville oplyse, hvor stort det er, hvor vidt det går.

Jeg skal hermed anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling.

Poul Møller: Sorrig og glæde vandrer jo tilsammen. Det må man også sige, når man ser på årets ligningslovsforslag. Jeg skal, fordi jeg er et glad menneske, tage glæden først. Jeg glæder mig over, at den højtærede finansminister har optaget så mange af de tanker, som bl. a. jeg har haft lejlighed til at fremsætte år efter år ved behandlingen af ligningslovene. Det er rart at se, at trods alle politiske modsætningsforhold kan dog den sunde fornuft sejre til sidst, selv om sejren ofte bliver forsinket noget af de politiske konstellationer herinde.

Jeg vil i denne forbindelse også takke for forslaget vedrørende fradragsret for udgifter til oparbejdelse af nye markeder. Jeg har efter højesteretsdommen for nogle år siden, hvorefter det ikke var muligt at fradrage beløb afholdt til oparbejdelse af nye eksportmarkeder, flere gange fremført, at der burde ske en ændring af lovgivningen. Det finder altså sted nu, og det kan vi kun være tilfreds med.

På samme måde med velgørenhedsfradraget, som det ærede medlem hr. Foged nævnte. Det er næsten analogt med det, vi foreslog i december i fjor i forbindelse med de to oppositionspartiets skattereforforslag, og jeg kan kun hilse med glæde, at man nu er inde på denne tanke, som man før har været så kritisk over for, og hvis „administrabilitet“ man ikke mente at kunne sætte lid til.

Der er i den forbindelse en ting, jeg gerne vil have drøftet i udvalget, og det er det samme, som det ærede medlem hr. Foged nævnte, nemlig hvem der skal godkende, hvad der er almenyttigt og almenvelgørende. Ifølge lovforslaget skal den højtærede finansminister udarbejde en liste over de institutioner, foreninger og sammenslut-

ninger, der kan modtage skattefrie gaver inden for lovens bestemmelser. Jeg mener i og for sig ikke, at en sådan afgørelsesret for den højtærede finansminister i virkeligheden er nødvendig for lovens administration. Uden en sådan bestemmelse måtte det blive et domstolsspørgsmål, domstolene skulle fortolke, hvad der er almenyttigt og almenvelgørende formål, og jeg ville egentlig være mere tryk ved, om denne fortolkning overlodes til domstolene. Måske man så skulle præcisere lovens bestemmelse noget mere. Hvis vi ikke under udvalgsarbejdet kan vinde gehør for en sådan tillid til domstolene, vil jeg foreslå, at man i hvert fald lader ligningsrådet godkende den her nævnte fortegnelse. Det kan ikke være rigtigt — og set ud fra oppositionspartiernes synspunkt kan det ikke være rimeligt — at det bliver ministeren, der skal afgøre dette og derigennem give denne lovregel dens materielle indhold. Således som den står i lovforslaget, er den kun en formel lovregel, den får først sit materielle indhold med den liste, som den højtærede finansminister udarbejder, og det kan vi ikke, mener jeg, fra lovgivningsmagtens side overlade til den højtærede finansminister, det ville være for vidtgående en bemyndigelse.

Jeg vil gerne takke for lovforslagets § 9, hvorefter dobbeltbeskatning undgås, og takke, fordi man har taget hensyn til de bemærkninger, vi gjorde i fjor vedrørende en revision af hovedstadsområdet og byområderne. Jeg vil gerne deltage i en udvalgsbehandling af det problem, det ærede medlem hr. Foged rejste i forbindelse med spørgsmålet om forskellen i det hele taget mellem de tre skattemæssige og socialpolitiske hovedområder, vi arbejder med herhjemme.

Der er således principiel tilslutning til disse fire punkter fra min folketingsgruppes side, idet der dog er enkeltheder, vi vil se på, således om jeg allerede har antydnet.

Det var glæden. Dernæst kommer jeg til det mindre muntre eller mere sørgelige. Den højtærede finansminister erkendte i fremsættelsen, at det er et vigtigt problem for de mennesker, der på grund af alder opgiver erhvervsmæssigt arbejde og i fremtiden må forsørge sig ved folkepension, almindelig pension eller renteindtægt, om